

Een bode beschrijft aan de moeder van Xerxes de zeeslag bij Salamis

... Doch toen de dag met glanzend witte rossen kwam
En heel de omtrek met zijn helder licht bescheen,
klonk van de Griekse schepen eerst een blij gerucht.
Van zegelied'ren, en weerkaatsend gaf terstond
Het rotsig eiland antwoord op het luid gejuich.
De Perzen sloeg toen allen schrik en vrees om 't hart;
Zij zagen zich bedrogen, want niet als ter vlucht,
Werd door de Grieken daar het krijgslied aangestemd
Neen, als ten strijde snellend, welgemoed en kloek.
Trompetgeschal ontvlamde alom in 't Griekse heer,
En aanstonds ruiste, snel en vast, der riemen slag,
De golven treffend als bezield door één bevel:
En 't was, als doemden plots'ling al die schepen op.
Vooraan, en welgeordend, stevende op ons toe,
De rechtervleugel, en daarna in lange rij,
De ganse vloot; en duid'lijk klonk nu in ons oor
Hun luide strijdroep: "Hellas' zonen, op ! ten strijde !
Bevrijdt het land der vad'ren, kampt voor vrouw en kind !
Hoedt uwer oude goden zetels, 't heilig graf
Der ouders oud'ren ! op nu, alles staat op 't spel !"
Nu galmde ook uit der Perzen mond een luid geschal
De vijand tegen, 't was voorwaar geen talmenstijd.
Dra stiet met bronzen snavel 't een aan 't ander schip.
Een schip uit Hellas was het dat de strijd begon
En een Fenicisch fluks de spiegel met de sneb
Verbrijzelde; aanstonds koos voor d' aanval elk zijn man.
Eerst bood de stroom der Perzen weerstand aan de storm,
Doch toen in de enge ruimte telkens groter tal
Van kielen opdrong, niemand vrienden bij kon staan,
Maar de een de ander met de bronzen snebbe stiet,
Toen was de kracht gebroken, 't lot der vloot beslist.
De Griekse schepen, welbestuurd, omgaven ons
En wisten goed te treffen; menige kiel sloeg om
En van het zeevlak was weldra niets meer te zien;
't Was vol van wrakken en gekleurd van stromen bloed.
bezaaid met lijken waren strand en bank en klip;
En alle schepen, die van onze grote vloot
Nog over waren, roeiden weg in wilde vlucht.
Maar Grieken sloegen, staken, of 't tonijnen gold
Of and're buit der netten, woedend er op los
Met wrakhout, met gebroken riemen; wijd en zijd
Weerklonk de zee van wanhoopskreten en gekerm,
Totdat het oog der zwarte nacht verademing schonk.
De vloed van rampen, neen, zo ik tien dagen lang
Die op zou noemen, 'k had de maat niet uitgeput.
Want nooit, geloof mij, vielen op een enkele dag
Zovele mensenlevens aan de dood te buit.